

נדב ליניאל* (אן ארבור, משיגן)

זכור, אתה לוחש לי באנגלית, מאין באת ולאן תשוב

*

לבי במזרח ואנכי בקצות המידוסט,
איה אשמע פעימותיו, בחרף המוסת
את חם גופה, אליו עורי כמה
מבעד לשמיכה, בינואר הקר, וכמו קמע
או מזוזה, אני נושק אותה, ובצפרן משרטט
על פני בשרך את גבול ציון. הסט
את מבטך ואל תביט אחור, הנח
לדם, לרפאים, לכאב הפנטום לעבר.

לבי במזרח ואנכי בקצות המידוסט,
עכשו, כשהעברית נמחקת תחת פלימפסט
שפתך, כמו אישון, מבעד לעפעף העין,
אני רואה את אדמת הארץ, מעבר לשלג הצחור,
זכר, אתה לוחש לי באנגלית, מאין
באת, ולאן תשוב.

*

על שפתך	אניח את שפתי
על לשונך	את לשוני
על שפת אמןך	את שפת אמי
בכפך	את נפשי
בחיקי	את חיקך
בנפשי	את כפך
בדמי	את דמך
ביצרי הטובים	את יציר לבך
בצלמנו	את הצלם

את נחל לבך בימי

* ראו מסה מאת נדב ליניאל בעמ' 234 בהמשך.

"אנו הדבורים של הבלתי נראה"
(ר.מ. רילקה)

כְּמוֹ רוֹת, לַחֲצוֹת אֶת גְּבוּל הָעֵשֶׁב,
לְחַרְג מִגְבוּל הָעֵצָב וּלְדַבֵּק
בְּכָל מָה שֶׁעֵד לְאִמָּשׁ עוֹד הִיָּה רַחוּק וְזֶר,
לְלִבֵּשׁ שִׁפְהָ כְּמוֹ עוֹר שְׁנִי, כָּל עֶרֶב
לְשִׁתְּךָ בְּשִׁפְתֵי אִמָּה, כִּי הַסֵּדֶר וְהַחֶק,
שֶׁל הַדְּקָדוּק אֵלָיו אַתָּה כָּבוּל כְּעֵת,
דּוֹרֵשׁ מִמֶּךָ לְנִשְׁשׁ אַחֲרֵת, לְחִיּוֹת בְּלִי גּוֹף וּמִין.
וְכֵאֵן אֵין אִישׁ רוֹאֶה אֵיךְ דָּם נוֹטֵף מִתּוֹךְ הָעֵט
כְּמוֹ דִּיו. לְזִכֹּר, כָּל לַיְלָה, אֶת פֶּרַח הַיִּסְמִין,
הָרִיחַ הַמְּתוּק אֲשֶׁר הִטִּיף, לְזִכֹּר אֶת
הָאֲבִיב עִם בּוֹא הַשֶּׁלֶג. לֹאמֹר לוֹ, בְּעֵבְרִית,
אֲנִי אוֹהֵב אוֹתְךָ, בְּךָ אֲנִי בּוֹחֵר.
לְזִכֹּר, אֵיךְ כָּרַתְתְּ, בֵּינֵךְ לְעֵצְמָךְ, בַּחֲשֵׁךְ בְּרִית
דָּמִים, לֹא לְהִסָּב רֹאשׁךָ אַחֲוֹר, אַחֲרֵת
תִּטֵּשׁ הַכֹּל, תִּשׁוּב אֶל שִׁפְתֵי אֲבִיךָ, אֶל
מוֹלְדֹתְךָ, עִירִם, מְזֵה שִׁפְהָ, כְּמוֹ הַדְּבוּרִים,
אֲשֶׁר נוֹשְׂאוֹת אֶת צוֹף הַפֶּרַח לְכַוֵּן,
וּבְמַעוֹפֶן כָּבֵד שׁוֹכְחוֹת אֶת יָפִי הַנֶּצֶן,
וּמַדְבֵּשׁ הַנְּחֻמָּה, וּמַדְוִיג הַכְּמִיָּה,
בוֹנוֹת בֵּיתֵן תְּאִים תְּאִים, וְרֵק כְּשֶׁהֵן כְּלוֹאוֹת
בְּמִתְקֵן וּבְכֹז הֵן נִזְכָּרוֹת, לְרִגָּע, בַּחֲפֹשׁ, בְּאִוִּיר,
שָׂאז עוֹד אֶת גּוֹפֶן עֵטְךָ, כְּשֶׁטְסוּ בְּמַעוֹפֶן,
בֵּינֹת לְעֵשֶׁב, פְּטוּרוֹת מִדָּאָגָה, מַעֲצָב,
נוֹשְׂאוֹת אֶת זִכֹּר הַמְּכוֹרָה,
אֶת יְמִיָּהֵן, אֶת יִלְדוּתֵן בְּתוֹךְ הַגּוֹף,
כְּמוֹ עֵט שֶׁאֵת הַכְּתָב נוֹשֵׂא כְּרָמִז,
כְּמוֹ סוּד, נוֹטֵף, שְׁקוּף, כְּמוֹ דִּיו שֶׁחָרָה,
שֶׁכָּאֵן, בְּלִילָה הַחֲשׁוּף, מִי יוֹכֵל לְקַרֵּא.

אֵינִי יָכוֹל לְדַבֵּר. לְשׁוֹנִי דְבוּקָה לְחֶכֶּי,
וְגַם אִם אֲנִסָּה,
בְּעֵט, בְּסַפִּינ, בְּמֵאֲכָלֶת לַעֲקֹר
אוֹתָהּ מִמְּקוֹמָהּ, הִיא, כִּמוֹ צֶל, כִּמוֹ אֲזוּב
בְּכַתְּלֵי הַבַּיִת אֵינָה עוֹזֶבֶת.

אֵינִי יָכוֹל לְדַבֵּר. אֲנִי פּוֹצֵה גְרוֹנִי, וְקוֹל
דְּמָמָה דָּקָה עוֹלָה מִפִּצְעֵי פִי, וּבַעֲקֵב רִסִּים זְכוּכִית,
שֶׁקוֹנֶה וְחָד כִּמוֹ שֶׁכָּחָה חוֹדֵר אֶת הַבֶּשֶׁר.

אֵינִי יָכוֹל לְדַבֵּר, וְלוֹ יִכְלֹתִי לֹמֵר מֶלֶה
מִמִּילָא סָבִיב חֲרָשִׁים לְלִשׁוֹנִי.
בְּמִקוֹם, אֲנִי כּוֹתֵב. גִּדָּם.
יְמִינִי שְׁכוּחָה, כִּמוֹ חֹדֶר יִלְדוֹת
רְחוֹק וְרִיק שָׂרָק אֹר אֶפֶל אוֹ עֶרְפֶּל
הַזְכָּרוֹן עוֹבֵר בּוֹ וְנִסּוּג.

וְכֵאן, הָאֹר עוֹבֵר כִּמוֹ הָאֲוִיר,
טָמִיר, צָלוּל, מְגוּף עוֹגֵב.
וּבְעֵד הַחֲלוֹן הָאֹר חוֹצָה אֶת וַיִּטְרוֹ הָעוֹר
וְצֶל צָפוֹר חוֹלֵף לְרַגַע וְנִמּוּג.